

вовлекается в процесс разработки стратегии бизнеса; учет не является самоцелью, а служит средством для достижения успеха в бизнесе.

Таким образом, система учетно-аналитического обеспечения, действуя непрерывно, повышает качество и расширяет область практического применения учетной информации, положительно влияя, в конечном счете, на качество подготавливаемой и составляемой отчетности и сами отчетные показатели, то есть на эффективность учетной информации для сторонних пользователей.

Список использованных источников

1. Словарь экономических терминов / [под ред. Райзберга Б.А.], 2009. - 142 с.
2. Попова Л.В. Основные теоретические принципы построения учетно-аналитической системы / Попова Л.В., Маслов Б.Г., Маслова И.А. // Финансовый менеджмент. - 2008. - №3. - С. 34-67.
3. Соколов Я.В. Бухгалтерский управленческий учет: от истоков до наших дней: монография / Я.В. Соколов. - М. : Аудит: ЮНИТИ, 2009. - 213 с.

Бакалова Маргарита Ігорівна

студентка спеціальності «Фінанси і кредит» фінансово-економічного факультету
Буковинського державного фінансово-економічного університету
Науковий керівник: к.е.н, доцент Белей С.І.

СУТНІСТЬ ТА СТРУКТУРА ДЕРЖАВНОГО БОРГУ УКРАЇНИ

В умовах глобалізації та розвитку світової економіки боргова політика стала невід'ємною частиною фінансової системи будь-якої країни. Управління та обслуговування державного боргу – першочергове завдання економічної політики держави. Це питання є актуальним для України, оскільки в країні присутній значний розмір державного боргу, недосконалість законодавчої бази та механізму реструктуризації боргу.

Проблемі державного боргу присвячено багато наукових робіт зарубіжних та вітчизняних вчених, зокрема: В. Андрушенка, Р. Арезкі, Е. Бальдаччі, Р. Барро, Т. Богдан, М. Брукнера, Дж. Б'юкенена, О. Гаврилюка, В. Гейця [1,с. 124]. Проте в Україні досить мало наукових розробок, які висвітлюють комплекс практичних та теоретичних заходів щодо зменшення обсягів державного боргу та врегулювання способів використання державних запозичень, тому постає гостра необхідність в подальших наукових дослідженнях.

Державний борг – загальна сума боргових зобов'язань держави з повернення отриманих та непогашених кредитів (позик) станом на звітну дату, що виникають внаслідок державного запозичення [2].

За умовами залучення коштів розрізняють внутрішній та зовнішній борги. Державний внутрішній борг гарантується всім майном, що перебуває у загальнодержавній власності. До складу державного внутрішнього боргу України входять позичання Уряду України і позичання, здійснені за безумовної гарантії Уряду, для забезпечення фінансування загальнодержавних програм. Державний внутрішній борг України складається із заборгованості минулих років і заборгованості, що знову виникає за борговими зобов'язаннями Уряду України. Зовнішній державний борг – сукупність боргових зобов'язань держави, що виникли в результаті запозичення держави на зовнішньому

ринку. Державний зовнішній борг складається з:

- позик на фінансування державного бюджету та погашення зовнішнього державного боргу;

- позик на підтримку національної валюти;

- позик на фінансування інвестиційних та інституціональних проектів;

Державний борг є важливим макроекономічним важелем регулювання економіки держави, дає змогу втілити обрану економічну стратегію, залучити кошти для вирішення важливих економічних питань та реалізації проектів. Тому наявність державного боргу не лише у слаборозвинутих країнах, а й у високорозвинених країнах має свої об'єктивні причини. Структура державного боргу подана в таблиці 1.

Таблиця 1

Структура державного боргу України у 2012-2014 роках, %

Показники	Роки			Темп росту,%	
	2012	2013	2014	2012-2013	2013-2014
Внутрішній борг	40,06	48,58	44,22	8,52	-4,16
Зовнішній борг	59,94	51,42	55,58	-8,52	4,16
Всього	100,00	100,00	100,00	-	-

За даними таблиці 1 упродовж 2012-2014 років більшу частку в структурі боргу займали зовнішні запозичення. Проте у 2013 році спостерігалось зростання у структурі боргу внутрішніх запозичень на 8,52 % порівняно із 2012 роком, котре призвело і до зростання загального обсягу державного боргу у цьому році. У 2014 році внутрішні запозичення у структурі боргу зменшились на 4,16 %. Показники боргової безпеки, визначені Бюджетним кодексом України, протягом 2012-2013 рр. знаходились в допустимих межах. Проте спостерігалось зростання деяких показників, що зумовлено збільшенням обсягів державного та гарантованого боргу і витрат бюджету на погашення та обслуговування боргу. В 2014 році ситуація різко погіршилася. Тому для розроблення системи управління борговими процесами в Україні та поступового відновлення економічної стабільності потрібно вживати низку заходів:

- сприяти розвитку внутрішнього ринку;

- дотримуватись економічно обґрунтованого дефіциту бюджету;

- впровадження суворого контролю за всіма грошовими потоками, в тому числі для забезпечення фінансових зобов'язань;

- синхронізувати та координувати діяльність Міністерства фінансів України і НБУ щодо розробки спільних прогностичних оцінок курсової поведінки валют запозичення та процентних ставок [4, с. 139].

Отже, в борговій політиці України спостерігаються негативні явища, що є наслідками економічної кризи 2008-2009 років, які досі не вдалося подолати та новими обставинами, що склалися на сьогоднішній день. Передусім Україні необхідно прийняти стратегію скорочення державного боргу, оптимізувати його структуру, використання позик на здійснення інвестицій у виробництво та збільшити доходи бюджету.

Список використаних джерел

1. Лондар С. Л. Фінанси: навчальний посібник/ С. Л. Лондар О. В. Тимошенко. – Вінниця: Нова Книга, 2009 – 384 с

2. Бюджетний кодекс України від 8 липня 2010 року № 2456-VI // [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2456-17> .

3.Офіційний сайт Міністерства фінансів України – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://www.minfin.gov.ua>

4. Новосьолова О. С. Генеза державного боргу України та вітчизняні тенденції боргової політики/ О. С. Новосьолова// Серія економіка. – 2014. – №2 – С. 143 – 147.

Баранук Алеся Сергеевна,

студентка спеціальності 1-740101 «Економіка и организация производства в отраслях АПК» экономического факультета

Белорусской государственной сельскохозяйственной академии,

Горки, Республика Беларусь

Научный руководитель: к.э.н., профессор Быков В.В.

СОВРЕМЕННЫЕ КОНЦЕПТУАЛЬНЫЕ ПОДХОДЫ К УПРАВЛЕНИЮ ЧЕЛОВЕЧЕСКИМИ РЕСУРСАМИ

Становление рыночных отношений в Республике Беларусь поставило ряд новых задач перед отечественным менеджментом. Особую остроту в этом плане приобрели сегодня вопросы перестройки кадровой работы. Проблемы повышения эффективности труда, лучшего использования дорогостоящих и дефицитных кадровых ресурсов являются приоритетными, они приобрели ключевое значение для выживания и приспособления предприятий к новой для них экономической ситуации.

Главными факторами изменений явились научно-технический прогресс, концентрация научного и производственного потенциала. В условиях Республики Беларусь сегодня формируется новая парадигма управления в предпринимательской деятельности, которая наилучшим образом отвечает интересам отечественного менеджмента.

Осуществление в настоящее время преобразований в формах и методах управления, организационных структурах, направленных на стимулирование предприимчивости и развитие рыночных отношений с разными формами собственности, часто недостаточно эффективно и не достигает поставленных целей. Одной из основных причин этого является слабая обеспеченность необходимыми кадрами, способными нетрадиционно, на высоком профессиональном уровне решать сложные задачи по управлению персоналом в современных экономических условиях.

Классический подход к управлению персоналом получил название «управление кадрами». Он характеризуется отношением к людям, как к «винтикам»; ориентацией на авторитарный стиль руководства ими, требование безусловного подчинения, минимизации затрат на привлечение, повышение квалификации кадров, решение социальных вопросов; использование преимущественно денежных стимулов; индивидуальной организацией труда и его жесткой регламентацией; сосредоточенностью кадровых служб исключительно на «бумажной работе», не выходящей за рамки процессов найма, перемещения и увольнения, планирования потребности в кадрах в соответствии с заданиями производственных планов. Все управление персоналом в этих условиях сосредоточивается в отделе кадров и направлено на то, чтобы обеспечить наличие нужных людей в нужное время в нужном месте и освобождение от ненужных. Руководство людьми представляет собой самостоятельную функцию, осуществляемую линейными